

čemu se smějete,
to už vás nehněte
místo pro optimistického sponzora,
reklamního partnera či
nadšeného spolupracovníka

autorský
literárne
humorišticky
občasník

2

- STUDNA 1
- VE FOTOGRAFICKÉM ATELIÉRU 3
- ŠPRUŠELNÍ STEREOTYP 5, 6
- KAPITOLY Z MENTÁLNÍ ARCHEOLOGIE JEŠTĚ JEDNOU O EDENU 7
- OHLAS EVY NAŠE DĚVY 8
- ŽENA A UMĚNÍ NEJHEJ!SLOVANSKÁ 9 10
- O SNĚHURCE 11, 12
- Z DĚTSTVÍ SLAVNÝCH 13, 14
- NATÁLIE HASCHKOVÁ 15, 16

texty, kresby : Libor Sigmund

upozornění : zveřejňování kreseb či veřejné provozování textů mimo rámec tohoto občasníku jen s výslovným svolením autora

Pokud chcete podpořit tento projekt, přispějte, prosím, formou daru na níže uvedené číslo bankovního účtu

2210517103/0800
ve zprávě pro příjemce uveďte, prosím,
"DAR"

zájemci o zveřejnění autorských kreseb, textů, či jakoukoliv formu tvůrčí spolupráce (viz níže)

kontakt a podrobnější informace o autorovi :

e-mail : sigmund.sprusle@seznam.cz, <http://Sigmundlibor.cz>

STUDNA

Písek ... písek ... písek ... písek ...
písek ... písek ... písek ... písek ...
písek ... písek ... písek ... písek ...
vůkol všude jenom písek ...
písku víc než houšť - to je poušť

Pod nohami písek ... pod stehnami písek ...
pod břichama písek ... pod prsama písek ...
pod prackama písek ... pod bradama písek ...
pod nosama písek ... pod čelema písek ...
pod chlapama pot - a kdesi v dálí - bod

Však nad chlapama visí obzor jak pod kopulí cirku hrazda
a za nimi - jenom brázda

"Pít! ... Pít! ... Pít!" ... Cink ... tssss ... a špuk!
Log ... log ... log ... lo - - - a "tfuj! Tfuj! Tfuj! Tfuj! Tfuj!
Teplý pivo je jak lůj! To se nedá, bratře pít!
To by byla sebevražda!..."

Je mi to opravdu líto - pivo je do písku lito

Vsákla se poslední kapka ... na mozek jím kap kap kapká
skokem jsou zas o píď dál, však hlava už je jako křapka
Začíná jím to být putna, se silami jsou už u dna
a najednou - ejhle! - studna!

Přes okraj se jeden šplhá z posledních sil jako mlha
Ten druhý mu v tom pomáhá, na zádech ho vzhůru zvedá :
"Je tam voda?"

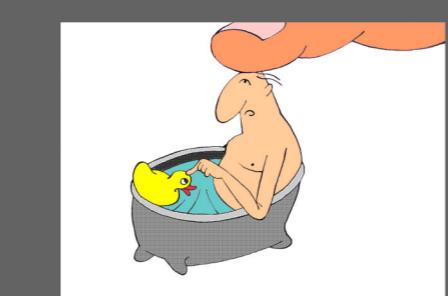
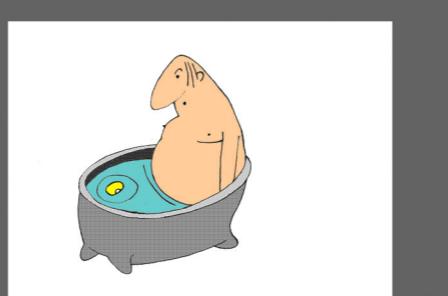
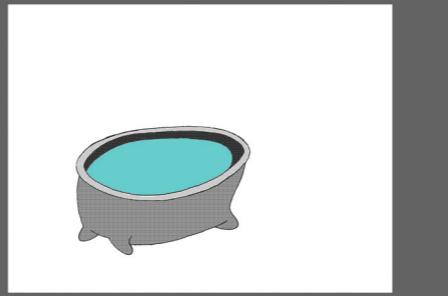
Chlemst ... chlemst ... chlemst

"Ptám se znova : Je tam voda?"

"Grk - až po krk!"

"Tak se, bratře, ještě nahni!"

(ten nahoře blahem blázní, je mu jak Zuzaně v lázni)
A najednou šups a žbluňk - pohltil ho studny truňk
Pak pil ... pil ... pil ... a pil

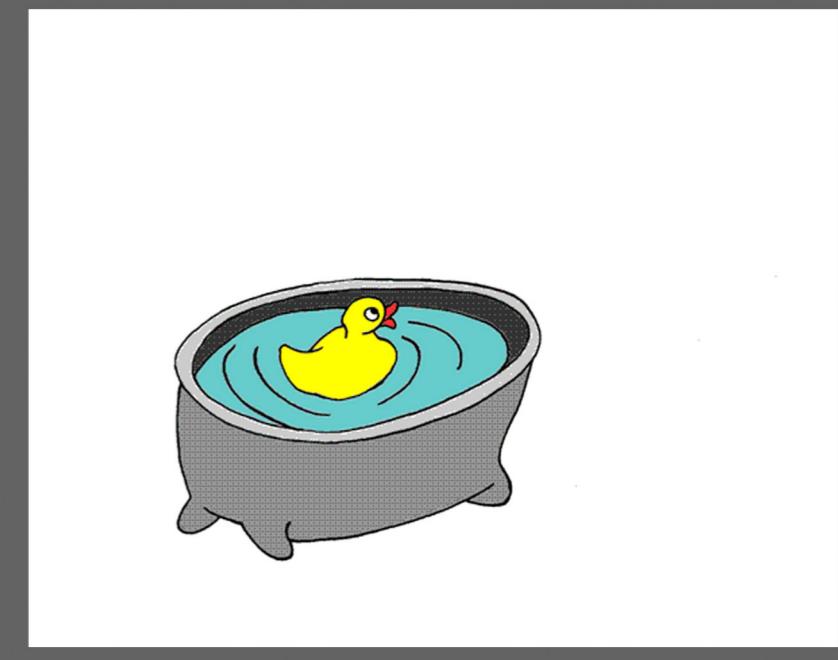
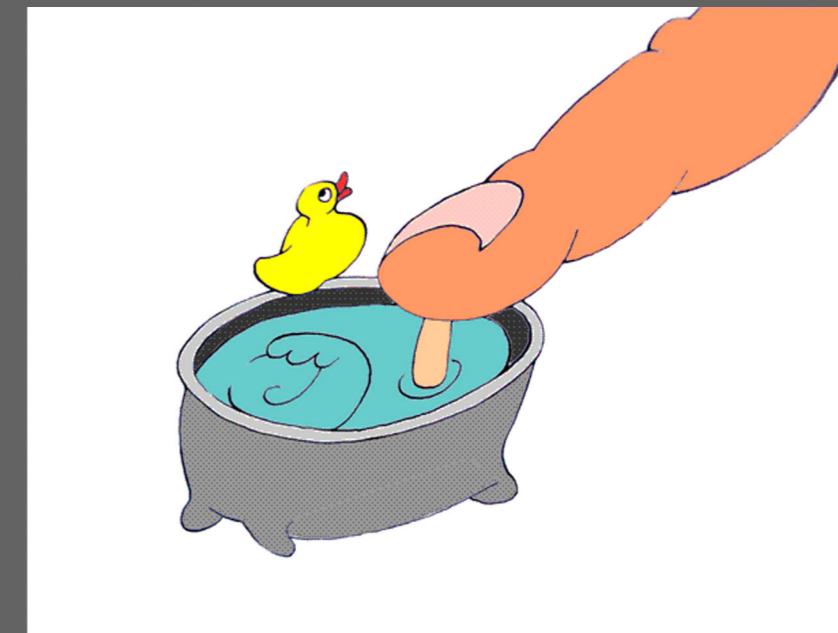

Vzhůru k nebi duše stoupá,
prstem na živého hrozí ještě před chvílí koštující :
"Vždyť tys mě, bratře, utopil!"

"Chachá! To já, bratře, dobře vím!

A když už o tom hovoříme :
Nebylo to osvěžující?"

(napsáno pro vernisáž obrazů
kamaráda Tomáše Rossího, r. 1988)

VE FOTOGRAFICKÉM ATELIÉRU

Seděla na židli pro zákazníky, sypala na zem zrní a čekala, až vyletí ptáček. Snažil jsem se na ní vylepšit co se jen dalo, ale bylo to zbytečné, jelikož příšerné.

Jak se například vypořádat s jejím vysokým leskem? ----
Že bych ji vzal bleskem ?...

Ale vtom jsem zpozorněl, jelikož projevila přání být vyfocena "jen tak".

Až po chvíli jsem pochopil,
že tím myslí takovou, jakou je,
tichou prostou a plachou,
tak že ji dosud nefotografoval ještě žádný - ani žádná;
byla s ní opravdu velice svízelná domluva
a navíc jsem se nemohl zbavit dojmu,
že hovoří s těžkým anglickým přízvukem
(tedy se mnou, ale ztěžka).

Zatím horko od reflektorů narůstalo víc a víc a ona z ničeho nic po mně začala házet prasátka !!!

No zprvu jsem je chytal, ale za chvíli je už nebylo kam dávat ... a tak jsem rychle zmáčkl spoušť; pak pro jistotu ještě jednou.

Napsala cosi do knihy objednávek a ponořila se rovnou do vývojky (prý už má těch čumilů až po krk).

Ještě dlouho jsem se za ní díval, když jsem ji sléval mřížkou do výpusti a přitom si mi matně zdálo, že už jsem ji někde viděl; cosi mi v hlavě neustále vyvolávalo:
"Druhohory!... Druhohory!..."

Teprve po ustálení se mi v hlavě rozsvítilo :
v knize objednávek totiž bylo urousaně naškrábáno :

*Ty fotky mi doness
na jezero Lochness*

(z textapealu "Téměř křečová žila" z r. 1986)

ŠPRUŠELNÍ STEREOTYP

Ten den byl vzduch čistý a průzračný, vlažný a rozechvěle
prázdný, ale přesto bylo zřetelně cítit, že v něm cosi visí.
Così neurčitého, jakoby násladle dráždivého pronikalo
hluboko pod kůži a zlehýnka drhlo o kostní dřeň. Jinak
ale šprušelní stereotyp - konečně jako každý den.

A najednou to začalo! - živelně a nezadržitelně, vášnivě
a nesmiřitelně, jako všude tam, kde neznají strach z pádu.
Jen houš! Vše dovoleno! Na co styl?

Vezmi kyj a kolem bij!

Naraz pípu! Krev mu pij!

Má-li splín - pusť mu plyn!

Do rány mu nasyp chin - nin!

A pak per do žeber! Na lokty si kloty dej a :

levá - pravá - levá - pravá - a teď zaráz -

To byl náraz!

No hochu zlatý, lízej paty!

On je jiným líže taky!

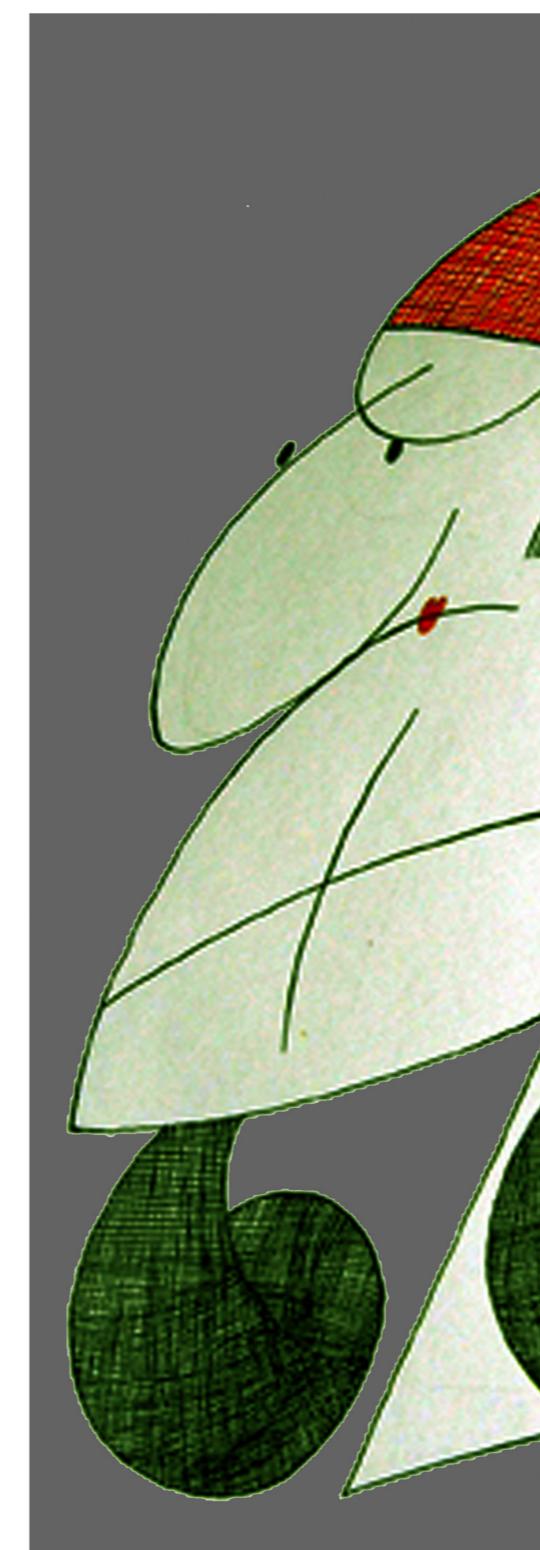
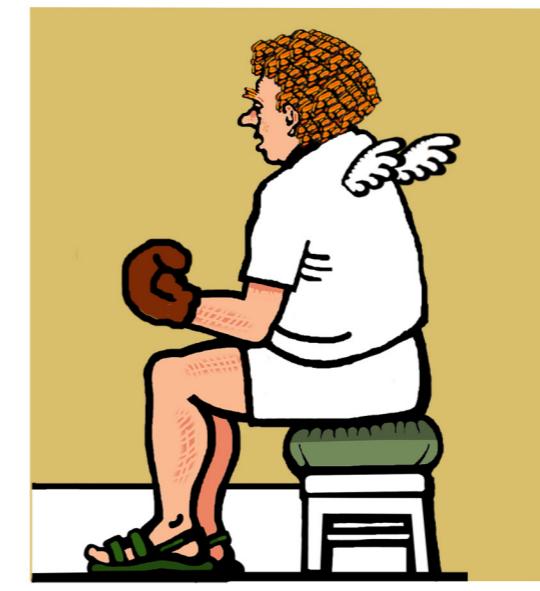
A taky :

leze leze po železe,

hledá dírku, až tam vleze!

Úplně však nezaleze,

do jeho mu jiný leze!

A jestlipak se uklidní, když pro tmu nic nevidí?
Ale kdepak!
Dál hlavička svéhlavá mydlí hlava nehlava
hadicí zmijí chlapovu šíji.

A najednou křach - a

tap tap tap tap tap
tap tap tap tap tap
tap!

TLÁP!

p p p p p !

Vidíš to, Jeníčku?

To zas jeden spad'

o pár pater níž

na společenském
žebříčku.

(z textapealu Šprušelní stereotyp)

KAPITOLY Z MENTÁLNÍ ARCHEOLOGIE JEŠTĚ JEDNOU O EDENU

V knize knih, kterou sepsali o Hospodinovi jeho lidi (proto jiné lidi) je mimo jiné uvedeno, že jednoho rajského dne přivedl Hospodin před Adama všechnu polní zvěř a ptactvo nebeské, aby slyšel, jak je nazve. A tak se stalo, že k prvním dvěma Adamovým povoláním (nejprve se vyučil zahradníkem a potom hlídáčkem) si musel navíc ještě dostudovat něco málo ze zoologie, ornitologie a lexikologie; po stvoření Evy a po krátké rehabilitaci (po té slavné Hospodinově chirurgické probírce Adamova hrudníku), se pak nakonec, společně s Evou, věnovali podrobnému studiu tantra (před Hospodinovým vševedoucím okem ovšem dělali, že to dělají "jen tak" jen tak (odtud asi ono "naoko"). Hospodin se prý do jejich tatnrického nudismu občas i sám zapojoval, jak některé "zlé" jazyky dodnes tvrdí (jeden hadajogín přece v Edenu aktivně působil).

Pokud by tomu tak ve skutečnosti i bylo, tak by se nebylo Adamovi ani co divit, že se po prozření s Evou sebrali a z Edenu raději odešli.

Mezi námi - kdybych byl na Adamově místě a po prozření zjistil, že jsem si za ta dlouhá léta v zahradě neviděl ani na slanou vodu - natož pak oblečení, tak bych se taky asi sebral a z takového rajského Edenu nadobro odešel. Vlastně ne na dobro : naštvaně a navždy.

Vyhnaní z Ráje podle Charlese Darwina

(ukázka z autorových Písni komických)

Je to Smetanova Má vlast v kostce,
čestná výzva kámasútře, Alibaba loupežníků.

JAK VZNIKL AKT

Zatím co u Evy je doložen Adam, u Venuše manžel schází (nikoli však na úbytě, ale více méně dopuntíku). Díky mentálně-archeologickým metodám ho však můžeme velmi snadno rekonstruovat a aktivovat; i u Venušina souputníka však bude nutné začít (stejně jako u Evy) od Adama : když byl totiž Adam v Ráji pojmenoval co se dalo a propadl z nudy nudě, naklonoval mu jeho neustálému žehrání pozitivně nakloněný Bůh z jednoho nadbytečného žebra ženu. Pak mu seslal štúček plátna, barvičky a plochý štětec a k t-omu něco málo talentu. A tak vznikl akt.

ŽENA A UMĚNÍ z euroatlantického národnostního hlediska

V dobách největšího vzepjetí starověkých národů dozníval ještě v celé Evropě (včetně helénistického Řecka) nikým nešisený a zdravím kypící věhlas první dámy od Věstonic, velkoryse uplatňovaný v celé řadě nádherných, existenci lidstva dostatečně ospravedlňujících Venuši. Manýrističtí benátčané ho na počátku Novověku vtěsnali do gondoly a brnkali mu přitom na nervy a mandolínu. Španělští grandi tento Venušin věhlas pozvedli na pódium a vtiskli mu do rukou kastaněty. Angličtí lordové ho poprvé leč neúprosně, až reptiloidně nelidsky zredukovali a ukryli ho za bič.

Němci ho celičký oděli do pancíře a namaširovali mu olejem na šicí stroje praktický kyrys. Francouzi si na něho posvítili červenou lucerníčkou, opásali ho trikolórou a pak ho vyhnali na barikádu. Rusové mu konečně vrátili slovanský velkorysou formu, však na hrud' mu, bůh suď proč, připnuli nový společenský řád.

Američané vysadili Venušin obraz z gondoly na břeh, postavili ho pro jistotu na vysoký, perspektivou oplývající sokl, sebrali mu kastaněty, pancíř, soustruh i veškeré řády a na místo za bič ho ukryly za bicepsy.

A my? My s rukou na srdci a slzou na stráži s láskou a kuráží dodneška pějeme :

NEJHEJ!SLOVANSKÁ

Buclaté bochánky za tepla hnětené záplava vlní se z ebenu hřebene půlnocní klenba nad hvězdami v rybníce košatá korunka s višněmi z udice; v tříšině pod hrází splávek se zaklesl klesl bard u břehu a ani nehlesl Pevný kmen obtáčí napjaté lýko zní to tak sladce : ženská krev - mlíko

Slovanská Venuše napíná kontúry bez mořské pěny a perlivé lastury do lyry udeří až praskaj pupence ozvěnou haleká hlas Pavla Rúbense Z důlků se tlačí ven dvé zátek z šampusu naplo se v bardovi lučiště z bambusu; roven je čmeláku v okvětí broskvyní : jak v nebi bez mraků zří slovanskou bohyni

O SNĚHURCE

aneb

Jak se trpaslík do českých zahrádek dostal

Za devatero horami a devatero řekami žilo bylo jedno království, kde měli všeho devětkrát : bylo tam devět dní do roka, devět mil do skoka a na Tři krále jich tam chodívalo devět. V tom devítkovém království také žilo bylo sedum trpaslíků. A protože jich bylo sedum a ne devět, přebývali stranou v lese, aby to ostatním nekazili.

Jednoho dne se královna jak obvykle už po deváté zeptala svého kouzelného zrcadla: "Kdo že je na světě nejkrásnější?" a už po deváté nemohla uvěřit svým uším. To neměla Sněhurka dělat.

Královna si povolala černého myslivce a pověřila ho tajným úkolem. On byl však čestný muž s rády a chocholem (byl sokolem) - pročež ji odmítl.

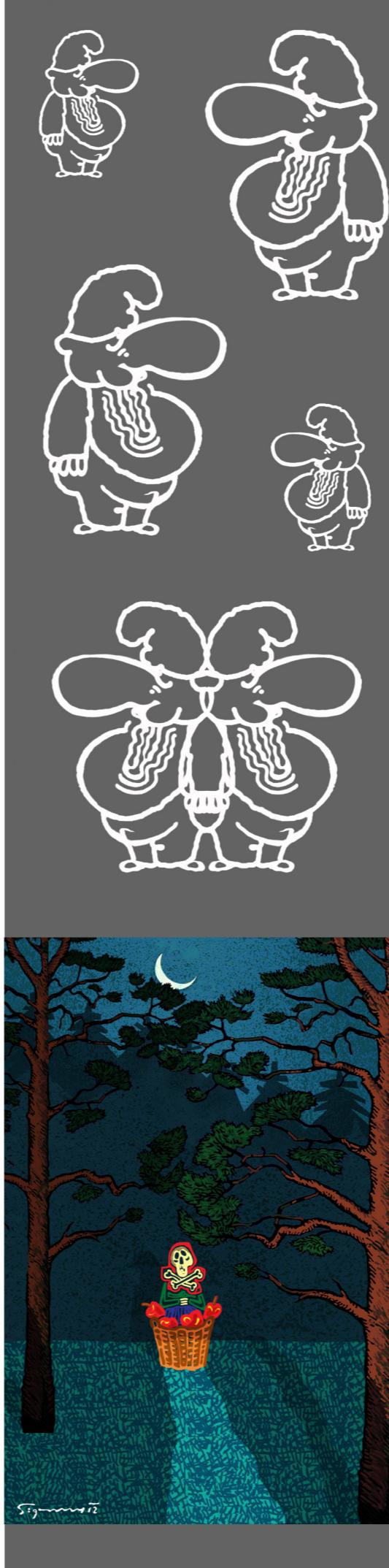
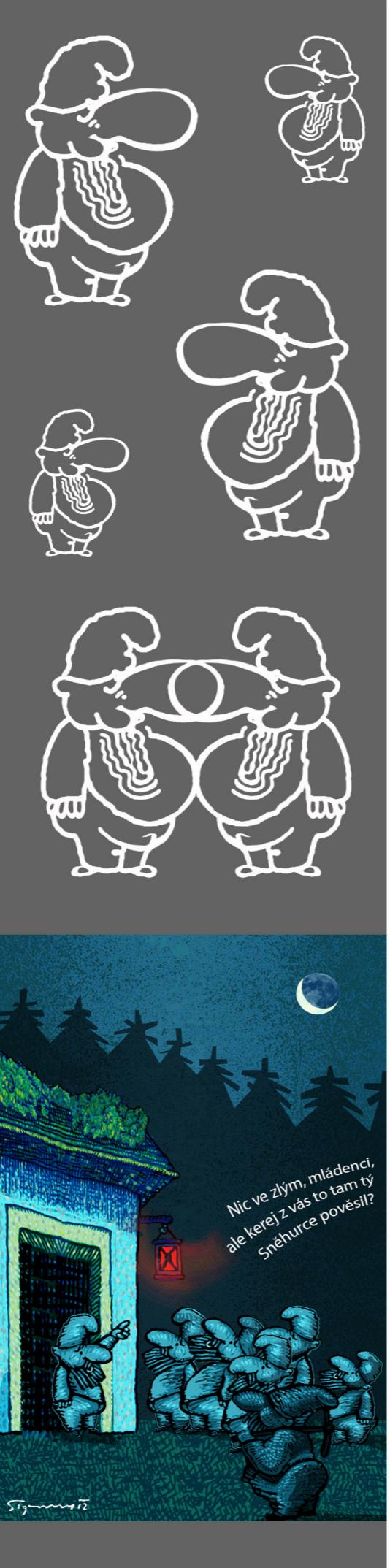
Královna si vztekle dupla a myslivec propadl odkrytým propadlem, jako by se byl do země propadl (špatně by dopadl, kdyby byl v sokole necvičil doskok).

Druhý myslivec se králově docela pozdával: Pukavec se jmenoval; hlavu měl jako pařez, vousy jak kapradí a po hled jeho laserovitých očí pálil jak šlehnutí kopřivou. Žena ho opustila už před svatbou (s číšníkem Nesvadbou) a on už se po druhé neoženil - snad pro to svoje starodávné jméno. Žil v horách s kamzíky, svíšti a brtníky a dolů do města se podíval jen tehdy, když mu na nějaké té skále ujely nohy a on už to neubrzdil. Prostě byl dobrákem od kosti a když mu královna nabídla zlatého platička, začala mu hlava silně světélkovat, z kapradě na bradě se mu rozlétl roj včelí po hradě a z laserových očí mu šlehaly blesky jak třesky.

Královna si to mylně vyložila jako odmítnutí a nešťastný Pukavec dopadl prvnímu myslivci rovnou na záda. To ho zachránilo.

Po Pukavci šli ke králově hněd tři myslivci najednou; byli tak prťaví, že sloužili u jezevcíků a vedeni byli jako noraři (ač byli všichni tři docela obyčejní norci). Královna se s nimi ani nebavila (jak z nich táhl děsný průvan) a než se stačili noraři popořadě rádně rozpočítat, svíštěl propadlem jako ti předchozí.

To už jich bylo v hladomorně pět; za chvíli přibyl k nim šestý, sedmý a osmý. Byli by v té hladomorně svorně pom-

řeli hlady, kdyby jim turisti čas od času něco nehodili. Až devátý myslivec šel královnu na ruku: byl plný komplexů, nosíval paruku a ženskému plemeni krutě se mstil. Navíc byl z viněty, co na láhvi oblétla celičký svět a v rámci reklamy pil jako duha. A tak, když zavedl Sněhurku do lesa (po cestě na kuráž čutoru vychlemtal), viděl kol sebe, kam se jen podíval, trpaslíky; samé, bílé trpaslíčky.

Tak propadl panice a utekl k mamince.

Sněhurka by už ale sama domů netrefila a zůstala raději s lesními trpaslíky. Rostla dál do krásy, se vším jen hrála si, prostě jak mezi sedmi prťavými chlapý žila byla si.

Až jednoho dne se u chaloupky objevila stařenka: jablíčka prodávala. A protože byla otrávená, nesměla s nimi na trh mezi lidí a prodávala je po lese, kde jsou jako domorodci mnohem upřímnější a důvěřivější.

Však o tom, že by jedno jediné jablíčko dokázalo zabít vola, o tom neměla Sněhurka ani tušení a koupila jich od stařenky celý košík.

Při pátém jablíčku začala Sněhurka zívat a šesté už ani nedojedla - tak nečekaným a klinickým spánkem usnula.

Trpaslíci byli ovšem velice malí, na Sněhurku nedosáhli a tak se stalo, že ji životodárný puls nenahmatal ani jeden (a to i přesto, že se stavěli vzájemně na ramena a na vrcholku živé pyramidy, která však sahala Sněhurce ledva tak po hýzdě, se poctivě střídali nejméně hodinu).

Nakonec Sněhurku pováli opatrně na zem a umně obestavěli jakoby dřevěným skleníkem s průhledným deklíkem; u něho pak sedávali od pondělí do pondělí, dnem i nocí v jednom kuse jak ty věnce na funuse. Ani do práce už nechodili, jen seděli a hleděli, aniž by zvěděli, kdo že je to vlastně onoho osudného podvečera posypal sádrou a postříkal deštěm, aby je pak na to ještě naklonoval po zahrádkách.

(Něco málo se prý o tom povídalo na okresním oddělení cizinecké policie, ale možná je to jenom pověst).

Prostě ať to bylo jak to bylo - Sněhurka zůstala v tom černočerném hvozdě docela sama.

Až jednoho dne zabloudil v tom hlubokém lese pohádkový princ: uviděl Sněhurku, z koně slez' a na kolena před ní kles' - tak podivil se její krásu.

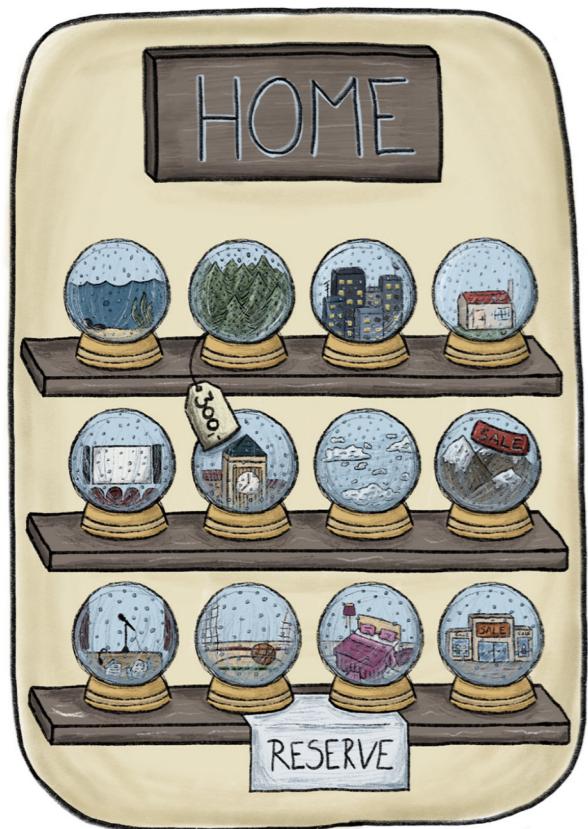
Pak víko z rakvičky na zem sundal, políbil Sněhurku na rtíky - nakazil se - a taky umřel.

Z DĚTSTVÍ SLAVNÝCH

Copak si to tam šuškáte, studente Havlíčku?

HOME

NATÁLIE HASCHKOVÁ
studentka 3. ročníku mult. tvorby SŠUM v Brně

MÁM DOMA KOČKU

z cyklu kreseb k ilustračnímu videu "Pokáč"

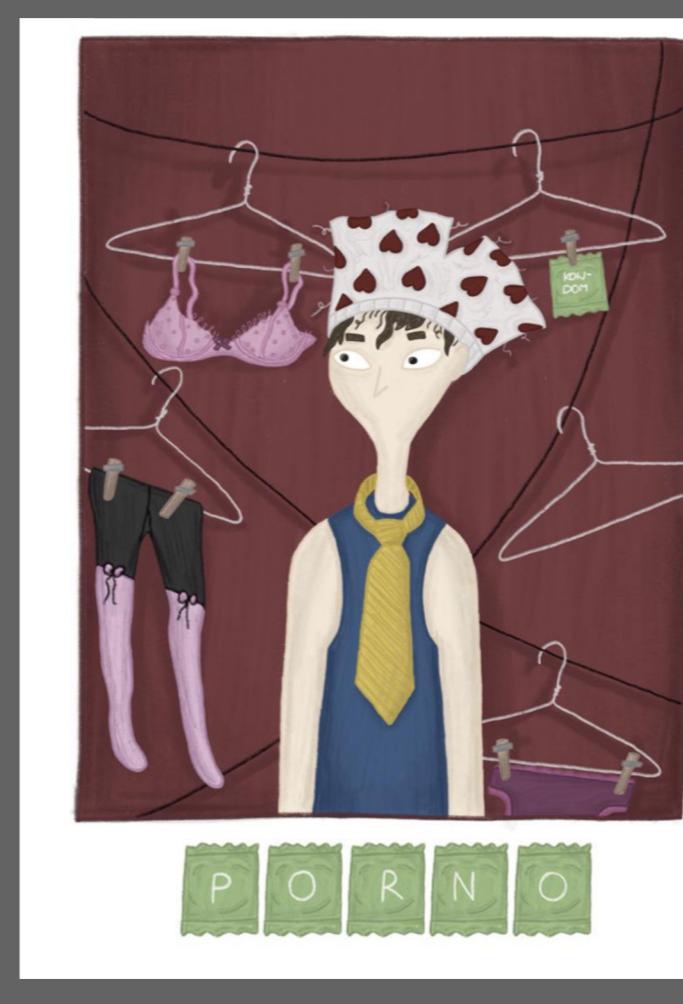
KOŠÍKOVÁ

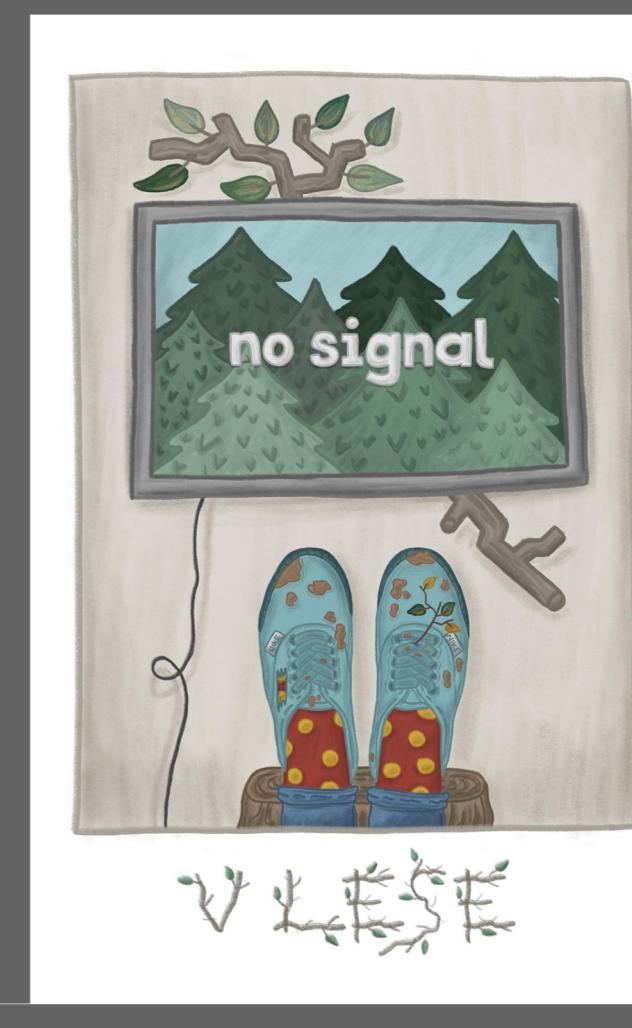
Pohádka

AUTUMNAL BOX

PORNO

V LESE